

4. Концепція соціального кодексу України // Профспілкові вісті [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.psv.org.ua/arts/suspilstvo/view-941.html>.
5. Шкода Т.С. Основні питання проекту Соціального кодексу України / Т.С. Шкода // Юридичний журнал. – 2011. – № 9. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=3685>.
6. Проект Соціального кодексу – «старі» закони у новій обкладинці / Аналітичний центр Асоціації міст України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.auc.org.ua/news/proekt-sotsialnogo-kodeksu-%E2%80%93-%C2%ABstari%C2%BB-zakoni-u-novii-obkladintsi>.
7. Законодавство про соціальний захист громадян пропонують об'єднати в Соціальний кодекс [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.kadrovik.ua/content/zakonodavstvo-pro-sots-alnii-zakhist-gromadyan-proponuyut-ob-dnati-v-sots-alnii-kodeks>.
8. Шумило М.М. Кодифікація соціального законодавства / М.М. Шумило // Актуальні питання державотворення в Україні очима молодих учених : міжнар. наук.-практ. конф. – К., 2010. – С. 61–62. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://law.univ.kiev.ua/images/abook_file/conf2010_trud_shumilo.pdf.
9. Нижник Н.Р. Перспективи кодифікації українського законодавства про соціальне забезпечення / Н.Р. Нижник, І.О. Гуменюк // Юридичний вісник. – 2013. – № 2(27). – С. 87–91.
10. Проект Соціального кодексу України від 15 лютого 2013 р. № 2311 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=45780.
11. Кримінальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 25–26. – Ст. 131.
12. Цивільний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40–44. – Ст. 356.
13. Цивільний процесуальний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 40–42. – Ст. 492.
14. Social law. Sozialgesetzbuch [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://guides.library.harvard.edu/c.php?g=310823&p=2079291>.
15. Проект Соціального кодексу України від 2 серпня 2012 р. № 11061 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?id=&pf3516=11061&skl=7.

УДК 342.95:615.1

ЛІКАРСЬКІ ЗАСОБИ: ПРАВОВІ СТАТУСИ ТА ПОРЯДОК ЇХ ПРИСВОЄННЯ

Зима О.Т.,

к.ю.н., доцент, доцент кафедри адміністративного права

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

Стаття присвячена визначенню сутності правового статусу лікарських засобів та його впливові на формування і розвиток фармацевтичних відносин. Аналізуються окремі види статусів лікарських засобів. Піднімається питання порядку присвоєння лікарським засобам статусів та недоліків його правового регулювання. Розглянуто проблему множинності правових статусів ліків.

Ключові слова: лікарські засоби, ліки, статус, правовідносини, обіг лікарських засобів, фармацевтична діяльність.

Zyma A.T. / LEKARSTVENNIE SREDSTVA: PRAVOVYE STATUSY I PORЯДОК ИХ ПРИСВОЕНИЯ / Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого, Украина

Статья посвящена определению сущности правового статуса лекарственных средств и его влиянию на формирование и развитие фармацевтических отношений. Анализируются отдельные виды статусов лекарственных средств. Рассматриваются вопросы о порядке присвоения лекарственным средствам статусов и недостатках его правового регулирования. Излагается авторская позиция относительно множественности правовых статусов лекарств.

Ключевые слова: лекарственные средства, лекарства, статус, правоотношения, оборот лекарственных средств, фармацевтическая деятельность.

Zyma A.T. / MEDICINES: LEGAL STATUS AND THE PROCEDURE FOR ASSIGNMENT / National juridical University named Yaroslav Mudryj, Ukraine

There is the problem of the legal status of medicines investigated in the article. Firstly, held the line between the legal status of persons (subjects) and legal status is not related to the person, and then singled out from among the last group of legal status objects, material objects, which are legal status and medications. Usually the legal status of medicines assigned by introducing them to the official list approved by the Cabinet of Ministers of Ukraine or by the Ministry of Health of Ukraine. Acquiring legal status leads to the formation of further features of drug trafficking, by modifying the legal relationships subject which it is. The most important of the status of medicine are: the status of prescription medicine; status without prescription medicine; Status of toxic or potent medicine; the status of a medicinal product containing narcotic and psychotropic substances; the status of essential medicines and so on. The procedure for awarding status of medicine almost unregulated and with purpose to combating corruption in the pharmaceutical field they are encouraged to develop an unified procedure for awarding status of medicines and clear criteria for inclusion to the official list. Separately they raised the possibility of forming a single, integrated legal status of the medicines. They propose series of improvements pharmaceutical legislation that would reduce the number of existing status of medicines and medical supplies to give each single, clearly defined and easy to enforcement of legal status.

Key words: medicine, pharmaceutical preparations; status, legal relationships, drug trafficking, pharmaceutical activities.

Постановка проблеми. Лікарські засоби виступають об'єктом різноманітних правовідносин, що виникають та розвиваються у соціальній, економічній, безпековій, науковій та інших сферах. Їм притаманна низка спільних ознак, зафіксованих у легальному визначенні, разом із тим слід зважати на надзвичайно велику кількість медичних препаратів і певну специфічність кожного з лікарських засобів. Ефективність та безпечність їх застосування потребує чіткої ідентифікації ліків та повного розуміння їхніх властивостей. Присвоєння правових статусів є одним із способів досягнення цієї мети.

Стан дослідження. Рівень дослідження правового регулювання фармацевтичної діяльності є досить слабким, причому автори концентрують увагу на правопорушеннях у фармацевтичній сфері, окремих вузькоспеціалізованих питаннях щодо обігу ліків або переймаються проблемами практичного характеру. Щодо правових статусів лікарських засобів, то це питання вченими не піднімалось.

Викладення основного матеріалу. Термін «правовий статус» широко використовується в юридичній науці. Його інтенсивне дослідження розпочалося у 70-80-х роках минулого сторіччя, що дало змогу отримати вагомий

результати. Нині про правовий статус можна говорити не лише як про наукову проблему, а й як про одне з ключових понять правознавства. Згідно з більш-менш усталеними підходами правовий статус розглядається як юридично зафіксоване положення особи, що об'єднує в собі такі елементи: правосуб'єктність, комплекс прав та юридичних обов'язків, відповідальність за невиконання юридичних обов'язків тощо.

І теорія права, і галузеві правові науки використовують термін «правовий статус» переважно стосовно фізичних осіб чи інших учасників правовідносин. Так, мова йде про правовий статус особи, громадянина, державного службовця, банку, Кабінету Міністрів України, органа місцевого самоврядування тощо.

Разом із тим термін «статус» може використовуватись не лише стосовно суб'єктів. Так, зокрема, Г. Палійчук пише про правовий статус Інтернету як інформаційного простору [1], а В.Ю. Керецман – про правовий статус української мови [2]. Часто згадується правовий статус матеріальних об'єктів, причому не лише у наукових працях, а й на рівні нормативних актів. Так, ст. 72 Митного кодексу України називається «Митний статус товарів, що поміщаються у митний режим» [3], а ст. 3 Закону України «Про правовий режим майна у Збройних Силах України» – «Особливості статусу військового майна» [4].

Загальнотеоретичні аспекти «неуособлених» (не пов'язаних із суб'єктом) статусів досліджені значно слабше, ніж їх аналоги в правовому статусі особи. У своїй статті ми торкнемось питання правових статусів предметів, а саме лікарських засобів. Із цього приводу вважаємо за необхідне зазначити таке: правовий статус матеріальних об'єктів має зовсім іншу структуру та зміст, ніж правовий статус суб'єктів, оскільки перші не можуть мати права та нести обов'язки, бути правоздатними чи підлягати відповідальності. На нашу думку, правовий статус товару, майна, предмету, іншого матеріального об'єкту слід розглядати як притаманну йому юридичну характеристику. Вона певним чином трансформує правовідносини, здійснює вплив на їхній зміст, змінює порядок їх реалізації у разі, коли її носій виступає в ролі об'єкта цих правовідносин. Загальні питання «неуособлених» статусів потребують більш детального аналізу, однак у своїй же роботі ми звернемось до конкретних правових статусів, які притаманні лікам. Можливо, результати проведеного наукового пошуку слугуватимуть частиною емпіричної бази для дослідження у царині теорії права.

Лікарські засоби є специфічним матеріальним об'єктом, із розробкою, створенням, використанням та знищенням якого пов'язана ціла низка особливостей. Легальне визначення лікарських засобів закріплене в Законі України «Про лікарські засоби», причому під юридично закріплене визначення ліків підпадає значно ширше коло препаратів, ніж під визначення, що пропонуються вченими-фармацевтами [5].

На нашу думку, кожному з лікарських засобів може бути присвоєно один або кілька спеціальних статусів. Мова йде про віднесення конкретного препарату до тієї чи іншої групи лікарських засобів, яка чітко зафіксована у офіційному переліку, затвердженому підзаконним нормативним актом. Набуття правового статусу веде до формування особливостей подальшого обігу лікарського засобу шляхом модифікації правовідносин, об'єктом яких він виступає.

Таким чином, ми розглядаємо той чи інший правовий статус лікарського засобу як формальну, легально закріплену правову характеристику. Це відрізняє його від специфічних рис, особливостей, ознак лікарського засобу. Так, наприклад, конкретний лікарський засіб може містити у своєму складі наркотичні засоби, і це буде його об'єктивно існуючою специфічною рисою. При цьому цей препарат може бути допущений до застосування в Арген-

тині чи Норвегії, але не внесений до Державного реєстру лікарських засобів в Україні. У такому разі, оскільки його використання у системі охорони здоров'я заборонене, його не буде внесено до переліку лікарських засобів, що містять наркотичні засоби (прекурсори) і він не набуде відповідного статусу. Хоча використання цього препарату на території України окремими особами та в окремих випадках не виключається. З іншого боку, можлива ситуація, коли до переліку лікарських засобів, що містять наркотичні засоби (прекурсори), буде помилково віднесено препарат, який таких засобів не містить. Однак незалежно від об'єктивних обставин внесення до переліку закріпить за препаратом відповідний правовий статус, і правовідносини щодо нього будуть виникати та розвиватись з урахуванням цього статусу. Тобто статус предмету відрізняє від його рис та ознак формальність першого.

Як вже було сказано, існує досить багато статусів лікарських засобів. Найбільш відомими з них є статуси рецептурних або безрецептурних препаратів. Кожному з лікарських засобів, зареєстрованих в Україні, має бути присвоєний один із цих статусів. Вони є ключовими для обігу лікарських засобів, оскільки саме від них залежить порядок реалізації ліків остаточною споживачу. Рецептурні препарати відпускаються лише за рецептом, який виписується лікарем (медичним працівником) у нормативно закріпленій формі. Безрецептурні препарати, як видно з їхньої назви, можуть відпускатись аптечними установами без наявності відповідних рецептів.

Віднесення препарату до числа безрецептурних здійснюється шляхом включення його до Переліку лікарських засобів, дозволених до застосування в Україні, які відпускаються без рецептів з аптек та їх структурних підрозділів [6]. Перелік рецептурних лікарських засобів з 2005 року в Україні не застосовується, тобто лікарський засіб, який не був віднесений до числа без рецептурних, автоматично вважається рецептурним. Як бачимо, один із базових правових принципів «дозволено все, що не заборонено законом» тут перевернуто з ніг на голову.

Інше призначення має статус отруйного чи сильнодіючого лікарського засобу. Вважається, що препарати, до складу яких входять отруйні речовини, несуть потенційну загрозу життю та здоров'ю окремої людини чи групи людей. Надання відповідного статусу можна розглядати як інструмент запобігання, протидії такій загрозі, адже законодавством передбачено особливий порядок предметно-кількісного обліку та відпуску суб'єктами фармацевтичної діяльності цих ліків. Вказаний статус присвоюється їм шляхом внесення медикаментів до Переліків отруйних та сильнодіючих лікарських засобів [7].

Стосовно лікарських засобів, що містять наркотичні та психотропні речовини, то тут мова йде про цілу низку статусів, що пов'язані як із використанням таких препаратів на теренах України, так і з переміщенням їх через митний кордон нашої держави. Так, наприклад Наказом Міністерства охорони здоров'я України «Про затвердження переліків наркотичних (психотропних) комбінованих лікарських засобів, що містять малу кількість наркотичних засобів або психотропних речовин і прекурсорів, які підлягають контролю при ввезенні на митну територію України та вивезенні за її межі» встановлюється чотири самостійних переліки лікарських засобів, віднесення до кожного з яких надає препаратів особливого правового статусу [8]. Кожен із цих статусів по-різному впливає на формування та розвиток фармацевтичних правовідносин.

Одні з вищезгаданих нами статусів пов'язані з особливостями застосування медикаментів у лікувальному процесі (обмеженням доступу до них громадян, які не мають фахової медичної підготовки), інші – з їх хімічним складом, однак не всі статуси лікарських засобів пов'язані з лікувальним процесом. У частині з них – суто економічне підґрунтя. Так, наприклад, Постановою Кабінету

Міністрів України від 2 вересня 1996 року «Про порядок закупівлі лікарських засобів закладами та установами охорони здоров'я, що фінансуються з бюджету» затверджено Перелік лікарських засобів вітчизняного та іноземного виробництва, які можуть закуповувати заклади й установи охорони здоров'я, що повністю або частково фінансуються з державного та місцевих бюджетів [9]. Оскільки переважна більшість медичних закладів перебувають у державній чи комунальній власності, то стає очевидним, що присвоєння статусу медикаменту, який може купуватися за бюджетний кошт, веде до набуття суб'єктом господарювання, який виробляє та реалізує такий препарат, цілої низки економічних переваг.

Також економічну природу має статус основного лікарського засобу. Він встановлюється шляхом включення препарату до Національного переліку основних лікарських засобів та виробів медичного призначення [10]. Сам перелік і назва статусу спираються на Амстердамську заяву «Доступність основних лікарських засобів» [11], однак, на наш погляд, правильніше було б говорити не про основні, а про соціальні лікарські засоби. Особливість статусу основних лікарських засобів полягає в тому, що відносно цін на них запроваджено/може бути запроваджено державне регулювання.

Тобто якщо набуття препаратом статусу дозволеного до закупівлі за державний кошт є економічно привабливим, то набуття статусу основного лікарського засобу пов'язане з додатковими економічними ризиками для виробника чи продавця таких ліків.

Існують і досить специфічні економічні статуси. Прикладом може бути статус лікарського засобу, реклама якого заборонена. За загальним правилом рекламувати в Україні можна лише безрецептурні препарати, однак законодавець і з їх числа зробив низку винятків, зафіксувавши їх у Переліку лікарських засобів, заборонених до рекламування, які відпускаються без рецепта [12].

Звичайно, нами згадано не всі статуси лікарських засобів, однак наведені приклади вказують на те, що правові статуси, як легальні, формальні характеристики, притаманні усім без виключення лікарським засобам. Від цих статусів залежать особливості обігу лікарських засобів. Вони істотно впливають на інтерес суб'єктів ринку лікарських засобів до виробництва, дистрибуції чи роздрібною торгівлі конкретними видами ліків. Чим більше статусів присвоєно лікарському засобу, тим складніше належним чином організувати його обіг. Фармацевтичні правовідносини, об'єктом яких він виступає, ускладнюються.

Зазначимо, що порядок присвоєння статусів лікарським засобам майже відсутній. Як було сказано, присвоєння статусу здійснюється шляхом включення препарату до офіційного переліку. Затвердження таких переліків та внесення змін і доповнень до них здійснюється в загальному порядку підзаконної нормотворчості. Це дає підстави говорити про дискреційні повноваження Міністерства охорони здоров'я України, а у випадках із присвоєнням економічних статусів створює передумови для постановки питання щодо обмеження економічної конкуренції. Виняток складає хіба що такий досить дивний статус, як лікарський засіб, що містить генетично модифіковані ор-

ганізми або отриманий з їх використанням [13]. Порядок надання цього статусу детально врегульований і має чітко виражені риси реєстраційного провадження, однак сама його сутність і призначення для нас лишилися не до кінця зрозумілими. Можливо, цей статус слід розглядати як елемент правового регулювання обігу генномодифікованих продуктів, а не обігу лікарських засобів? У такому разі згаданий підзаконний акт не можна відносити до складу фармацевтичного законодавства. А може, це данина європейській моді, і статус та нормативний акт, що його встановлює, не слід сприймати серйозно?

Видається необхідним запровадити єдину процедуру присвоєння лікарським засобам статусів, а також зобов'язати Міністерство охорони здоров'я України розробити та затвердити критерії віднесення лікарського засобу до того чи іншого переліку. Ефективна протидія корупції вимагає виключення сваволі високо посадовців шляхом встановлення чітких та зрозумілих передумов присвоєння того чи іншого правового статусу. Зазначимо, що в окремих випадках такі критерії вже розроблені та використовуються [14].

Чи можна говорити про єдиний статус лікарського засобу, який об'єднує у собі усі характеристики, присвоєні йому? Теоретично так, однак теперішній стан фармацевтичного законодавства позбавляє таке твердження сенсу. Разом з тим низка удосконалень підзаконних нормативних актів та практики правозастосування органами Міністерства охорони здоров'я України могли б створити об'єктивні умови для відмови від множинності статусів ліків. До їх числа ми відносимо наступні.

По-перше, велика кількість розрізнених переліків істотно ускладнює процес формування чіткого уявлення про статус ліків навіть у фармацевта-професіонала високої кваліфікації. На нашу думку, усі статусні ознаки лікарського засобу мають відображатися у Державному реєстрі лікарських засобів. Існування окремих переліків невинуватиме і є результатом відсутності чіткого порядку присвоєння статусів. Запровадження такого порядку дасть змогу позбутися значної кількості непотрібних підзаконних актів.

По-друге, система економічних статусів є досить нестабільною (окремі з них регулярно переглядаються в обов'язковому порядку), мінливою. Частина із цих статусів суперечить принципу свободи конкуренції. Інші прямо перешкоджають розвитку ефективної медицини. Та й, взагалі, система економічних статусів потребує істотного реформування та докорінної перебудови.

По-третє, в царині обігу лікарських засобів спостерігається однозначне домінування комерційного компоненту над фармацевтичним. Крім інших негативних явищ, це веде до ускладнення встановлення об'єктивного статусу лікарських засобів, розвитку корупції щодо їх присвоєння та використання. Запровадження чіткої та однозначної системи статусів лікарських засобів дасть змогу зруйнувати низку існуючих та можливих корупційних схем. Важливим кроком у цьому напрямі є ліквідація дискреційних повноважень органів Міністерства охорони здоров'я, у тому числі, шляхом запровадження чітких критеріїв присвоєння статусу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Палійчук Г. Правовий статус Інтернету [Електронний ресурс] / Г. Палійчук // Право і ЗМІ. – Режим доступу : http://pravo-media.at.ua/publ/pravovij_status_internetu/6-1-0-70
2. Керецман В. Ю. Правовий статус української мови та мов національних меншин [Електронний ресурс] В.Ю. Керецман, О.С. Семрак. – Режим доступу: <http://uastudent.com/pravovyy-status-ukrayinskoyi-movy-ta-mov-natsionalnykh-menshyn>
3. Митний кодекс України від 13.03.2012 // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 44–45, № 46–47, № 48. – Ст. 552.
4. Про правовий режим майна у Збройних Силах України : Закон України від 21.09.1999 // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 48. – Ст. 407.
5. Про лікарські засоби : Закон України від 04.04.1996 // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 22. – Ст. 86.
6. Про затвердження Переліку лікарських засобів, дозволених до застосування в Україні, які відпускаються без рецептів з аптек та їх структурних підрозділів : Наказ МОЗ України від 18.05.2015 № 283 // Офіційний вісник України. – 2015. – № 55. – Ст. 1818.

7. Про затвердження Переліків отруйних та сильнодіючих лікарських засобів : Наказ МОЗ України від 17.08.2007 № 490 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 67. – Ст. 2594.
8. Про затвердження переліків наркотичних (психотропних) комбінованих лікарських засобів, що містять малу кількість наркотичних засобів або психотропних речовин і прекурсорів, які підлягають контролю при ввезенні на митну територію України та вивезенні за її межі : Наказ МОЗ України від 23.04.2007 № 202. // Офіційний вісник України. – 2007. – № 46. – Ст. 1930.
9. Про порядок закупівлі лікарських засобів закладами та установами охорони здоров'я, що фінансуються з бюджету [Електронний ресурс] : Постанова КМУ України від 05.09.1996 № 1071. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1071-96-p>
10. Деякі питання діяльності, пов'язаної з торгівлею лікарськими засобами : Постанова Кабінету Міністрів України 03.02. 2010 № 259 // Офіційний вісник України. – 2010. – № 17. – Ст. 785.
11. Амстердамська заява «Доступність основних лікарських засобів» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_999
12. Про затвердження Переліку лікарських засобів, заборонених до рекламування, які відпускаються без рецепта : Наказ МОЗ України 6.11.2012 № 876. // Офіційний вісник України. – 2012. – № 92. – Ст. 3751.
13. Про затвердження Порядку державної реєстрації косметичних та лікарських засобів, які містять генетично модифіковані організми або отримані з їх використанням [Текст]: Постанова Кабінету Міністрів України 18.02. 2009 № 114. // Офіційний вісник України. – 2009. – № 12. – Ст. 373.
14. Про затвердження критеріїв визначення категорій відпуску лікарських засобів : Наказ МОЗ України 17.05.2001 № 185 // Офіційний вісник України. – 2001. – № 23. – Ст. 1040.

УДК 342.924: 347.998.2

НОВОВІЯВЛЕНІ ОБСТАВИНИ В АДМІНІСТРАТИВНИХ СПРАВАХ, ЯКІ ПОНОВЛЕНІ

Кайдашев Р.П.,
к.т.н., докторант

Міжрегіональна академія управління персоналом

У статті досліджуються питання особливостей нововиявлених обставин в адміністративних справах, які поновлені. З'ясовуються особливості нововиявлених обставин, аналізується судова практика адміністративних судів при перегляді судових рішень у зв'язку з нововиявленими обставинами, дій адміністративного суду при розгляді поновлених справ у зв'язку з нововиявленими обставинами.

Ключові слова: адміністративний суд, адміністративна справа, нововиявлені обставини, судові рішення, перегляд судового рішення.

Кайдашев Р.П. / НОВОВІЯВЛЕННЫЕ ОБСТОЯТЕЛЬСТВА ПО АДМИНИСТРАТИВНЫМ ДЕЛАМ, КОТОРЫЕ ВОЗОБНОВЛЕНЫ / Межрегиональная академия управления персоналом, Украина

В статье исследуются вопросы особенностей нововьявленных обстоятельств в административных делах, которые возобновлены. Выясняются особенности нововьявленных обстоятельств, анализируется судебная практика административных судов при пересмотре судебных решений в связи с нововьявленными обстоятельствами, действий административного суда при рассмотрении обновленных дел в связи с нововьявленными обстоятельствами.

Ключевые слова: административный суд, административное дело, нововьявленные обстоятельства, судебное решение, пересмотр судебного решения.

Kaidashev R.P. / IN THE NEW CIRCUMSTANCES ADMINISTRATIVE MATTERS WHICH ADDED / Interregional Academy of Personnel Management

The questions of features of newly circumstances in administrative businesses, that is renewed, are investigated in the article. The features of the newly educed circumstances turn out, judicial practice of administrative courts at the revision of court decisions in connection with the newly educed circumstances, actions of administrative court is analysed at consideration of the renewed businesses in connection with the newly educed circumstances.

Without regard to the presence of scientific researches, court decisions in connection with the newly educed circumstances, question of revision of administrative businesses that lost not investigated related to the revision.

Again educed of circumstance differ from new circumstances, circumstances that changed, and new proofs, on sentinel signs, article of finishing telling and importance of influence on a court decision.

Thus, again educed circumstances are facts, an origin, change or stopping of rights and duties of persons that participate in business, depends on that, id est. legal facts.

Again educed of circumstance after the legal essence are fact sheets, that refute facts that were fixed in basis of court decision in accordance with established procedure, and generate judicial consequences, influence on legality and validity of the court decision accepted without their account. These circumstances must be properly confirmed by writing proofs, testimonies of witnesses, by the notarial form of certain documents and others like that.

The task of realization on again educed circumstances is:

1) to renew the broken rights and interests of person in the field of public relations, when possibilities are outspent or not there can be the applied mechanisms of other types of revisions;

2) to carry out the complete, grounded and objective verification of again educed circumstances through realization of principles of supremacy of right, legal definiteness, non-mandatory, official finding out of all circumstances of business;

3) to abolish the illegal and groundless decision of administrative court in connection with establishment of again educed circumstances, eliminating possibility to abolish resolution or court ruling at the same time, that collected legal force, without sufficient on that grounds.

At the revision of business on again educed circumstances, near-term, a court must set importance of circumstances, that means that in time, when a court had the opportunity to take into account this circumstance at the decision of business, then it in a that or other degree would influence on the result of her decision.

For establishment of these circumstances, a court must take into account not only the arguments of parties of trial but also must understand in discuss, that decided already, if took place loss on the right, her further renewal, then a court can not go round arguments that there was base on satisfaction of requirement of reviver, in fact in such case accent attention on basic arguments, proofs, they also must be taken into account.

Therefore, again, under such circumstances, if business was renewed, a court must pay attention to decision about a reviver, in fact it is necessary clearly to distinguish again educed circumstances with new. At the decision of question about a reviver, a court already draws conclusion about basic proofs that and possible, that is why such reasons can not be gone round by a side in case of the second thought on again educed circumstances.

Does not forget, also, about circumstance that in time, if the loss of case would become reason of impossibility of revision of her, a court did not renew business.

Key words: administrative court, administrative business, newly educed circumstances, court decision, judicial second thought.